

KYOKA İZUMİ

BÜYÜCÜ VE DİĞER
GOTİK ÖYKÜLER

Japoncadan Çeviren
Ebru Sarıkaya

ithaki

İÇİNDEKİLER

Önsöz: Tuhaf Yerlerin Aşinalığı	7
Ameliyathane	13
Koya Dağı'ndaki Kutsal Adam	26
Büyücü.....	91
Deniz Şeytanları	108

AMELİYATHANE

I

Ameliyat, Tokyo'nun kenar mahallesindeki belirli bir hastanede yapılacaktı ve Kontes Kifune'nin operasyonunu kıymetli dostum Doktor Takamine gerçekleştirecekti. Merak ettiğim için ameliyatına katılmama izin vermesi için ısrar ettim. Gerekçe olarak sanatçı kimliğimi ve bu ameliyatın benim için faydalı olacağını bahane ederek sonunda onu ikna ettim.

O sabah saat 9'dan biraz sonra evden çıktım ve rikşayla hızlıca hastaneye gittim. Binaya girip direkt ameliyathaneye yöneldiğimde, karşı taraftaki kapıdan çıkan –muhtemelen soylu bir ailenin hizmetkârları olan– bir grup kadınla koridorun ortasında karşılaştım.

Bu kadınlar, kimonosunun üstüne uzun bir ceket giyen yedi-sekiz yaşlarında bir kız çocuğuna eşlik ediyorlardı. Koridorda ilerleyip gözden kaybolana kadar onları izledim. Sadece bu değil, hastanenin girişinden ameliyat alanına gi-

den koridorlardan geçerken bazıları frak, bazıları kimono giymiş beyler, üniformalı askerler, soylu kadınlar gibi aristokrasinin çok sayıda üyesiyle karşılaştım. Hepsi koridorda ileri geri dokuma yapar gibi bir birleşip bir kesiliyorlar; bir durup bir yürüyorlardı. Hastane kapısının önünde gördüğüm arabaları hatırlayarak bunların kimleri taşıdıklarını anladım. Bu insanların bazıları endişeli, bazıları dalgın ve telaşlı görünüyorlardı. Yine de hepsi sıkıntılı bir görünümü paylaşıyorlardı. Ayakkabılarının telaşlı sürtünmeleri sessiz hastane tavanında, odalarda ve koridorda yankılanıyordu ve bu garip ayak sesleri, olayı daha da kasvetli gösteriyordu.

Sonunda ameliyathaneye girebildim. Takamine kollarını kavuşturmuş, sandalyede dinleniyordu. Kafasını kaldırdı ve beni gülümseyerek selamladı. Sanki sıradan bir akşam yemeğine oturacakmışız gibi sakindi. Toplumun tüm üst sınıfını ilgilendiren büyük bir sorumluluğu üstlenmeyecekmiş gibi, ender rastlanacak bir şekilde huzurlu görünüyordu. Ameliyatta ona eşlik eden üç asistan, bir doktor ve ayrıca Kızılhaç'tan beş hemşire vardı. Hemşirelerden birinin göğsünde bir madalya vardı, şüphesiz ki üstün hizmetlerinden dolayı verilmişti. Bunun dışında ameliyathanede hiç kadın yoktu. Hepsi çeşitli rütbelere sahip soylu akrabalarından birkaç adam vardı. İçlerinde tarif edilemez umutsuz bir yüzle ayakta dikilen kişi hastanın kocası Kont Kifune olmalıydı.

Ameliyathane, havadaki tozların bile görülebileceği şekilde aydınlatılmıştı. Ve odanın ortasında, hem odanın dışındakiler hem de odanın içindekiler için ilgi odağı olan Kontes Kifune yatıyordu. Beyaz bir hastane kıyafetine sarılmış, sanki bir cesetmiş gibi yüzü solmuş, burnu yukarıya

dönük, uzuvları ince bir ipeğin ağırlığına bile dayanamayacak kadar kırılğan görünüyordu. Soluk ve kıvrık dudaklarının arasından dişleri hafifçe görünüyordu. Gözleri sıkıca kapalıydı ancak kaşları endişeyle çatılmıştı. Hafifçe kıvrılmış saçları yastığın yanından masanın üstüne dökülüyordu.

Hasta ve güçsüz görünen bu soylu, zarif ve güzel kadını süzerken vücudundan bir ürperti geçtiğini hissettim. Takamine'ye baktığımda hiçbir endişe belirtisi göstermiyordu. Odada oturan tek kişi oydu. Bu sakinliği güven verici olsa da Kontes'in zayıf vücuduna baktığımda kalbim sızladı.

O esnada ameliyathanenin kapısı açıldı ve genç bir kadın sessizce içeri girdi. Onu daha önce koridorda görmüştüm; üç hizmetkârın arasında en dikkat çekici olanıydı. Hizmetkâr, Kontes Kifune'ye yaklaştı ve fısıldadı:

“Efendim, Prenses nihayet ağlamayı kesti ve diğer odada sessizce oturuyor.” Kontes, bu sözlere karşılık hafifçe başıyla onayladı.

Hemşirelerden biri Takamine'ye yöneldi.

“Başlamaya hazırız.”

“Çok iyi.” Takamine'nin sesi biraz titriyor gibi geldi. Yüzünde herhangi bir ifade değişikliği aradım. Herhangi bir adam –ne kadar yüce olursa olsun– böyle bir endişe verici durum karşısında gerilirdi. Kendisine sempati duydum.

Doktorun amacını açıklayan hemşire, hizmetkârlara döndü. “O hâlde hazırız. Sizden rica etsem...”

İşareti alan hizmetçi, ameliyat masasına yaklaştı ve ellerini nazıkçe dizlerinin üzerine koyarak zarifçe eğildi. “Efendim, size bir ilaç vereceğim. Lütfen bir kelimeyi tekrar edin ya da birden ona saymaya çalışın.”

Kontes'ten bir cevap gelmedi.

“Madam.” Hizmetçi kendisini tekrar etti. “Duydunuz mu?”

“Evet. Duydum,” diye cevapladı Kontes.

“O hâlde devam ediyoruz?”

“Anesteziyle mi?”

“Evet, madam. Ameliyat bitene kadar, kısa bir süreliğine uyutulmanız gerekiyormuş.”

Kontes, hemen cevap vermedi.

“Hayır, gerek yok,” dedi sonunda, net bir sesle.

Odadaki herkes birbirine baktı.

Hizmetçi altını çizerek. “Ama doktorlar anestezi olmadan ameliyatı gerçekleştiremez.”

“O hâlde ameliyat olmam.”

Kontes’in cevabına karşılık hizmetçi bir şey söyleyemedi ve Kont’a baktı.

Kont, ameliyat masasına yaklaştı:

“Karıcığım, mantıksız davranma. Anestezi olmadan olmaz. Lütfen işbirliği yap.”

O noktada Baron burnundan soluyarak konuştu:

“Eğer ilacı reddetmeye devam edersen Prenses’i buraya getireceğim. Çabucak iyileşmezsen ona ne olacağını biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

Hemşire, Kontes’e döndü ve sordu.

“O hâlde anestezi alacak mısınız?”

Kontes kafasını yavaşça iki yana oynatarak reddetti.

Hemşirelerden biri dahil oldu. “Ama neden ki?” dedi nazik bir tonda. “O kadar da kötü bir şey değil. Biraz uyuşuk hissedeceksiniz, sonra bitip gidecek.”

O an Kontes’in kaşları çatıldı ve ağzı sanki acı çekiyor-

muş gibi büküldü. Gözlerini hafifçe aralayarak, “Bu kadar ısrarcıysanız, söyleyeyim. Yüreğimde bir sır saklıyorum. Anestezi ile bunu söyleyeceğimden korkuyorum. Eğer anestezi olmadan ameliyat edilemiyorsam, o zaman ameliyat olmayacağım. Lütfen, beni yalnız bırakın!” dedi.

Yanlış duymadıysam Kontes bilinçsiz bir hâldeyken ağzından kaçırmaktan korktuğu sırrını korumak için ölümü göze alıyordu. Acaba kocası bunu duyduğunda ne hissetti? Normalde, bir erkeğin karısı böyle bir cümle kurarsa kesinlikle skandala yol açardı. Ancak hasta, sırrını açığa çıkarmamak konusunda kararlı bir Kontes idi. Onu tedavi edenler bir kontesin isteklerini göz ardı edebilecek pozisyonda değillerdi, özellikle ne düşündüğünü kimsenin öğrenmesini istemediği hususunda bu kadar ısrarcıyken.

Kont, yatağa yaklaştı ve nazikçe sordu, “Bana bile söyleyemez misin?”

Kontes keskin bir dille yanıtladı. “Hiç kimseye söyleyemem!”

“Ama ilacın seni konuşturacağını bilemez—”

“Biliyorum! Bu şey sürekli aklımda. O yüzden ağzımdan kaçıracığımı biliyorum.”

“Ah, yine mantıksızca davranıyorsun.”

“Öyleyse *üzgünüm*.” Kontes’in kelimeleri sert ve keskin-di. Bu sözlerle birlikte yan dönerek herkese sırtını döndü. Hastalıkla sarsılan vücudu titriyordu. Dişlerinin takırdadığını duyabiliyordum.

Odada sadece tek bir kişi bu durumdan etkilenmemiş görünüyordu: Takamine. Biraz önce ona baktığımda bir an için etkilenmiş görünüyordu ama şimdi, kendine güveni geri gelmiş gibiydi.

Baron kaşlarını çatarak Kont Kifune'ye döndü, "Kifune, Prensese'i getir. Kontese'in fikrini değiştirecektir."

Kont başını salladı ve hizmetçiye seslendi. "Aya!"

Hizmetçi kız dönüp baktı. "Evet efendim."

"Prensese'i buraya getirin."

O sırada Kontese araya girdi. "Hayır, Aya, yapma! Ameliyat için neden uyumam gerekiyor?"

Hemşire zorla gülümsedi. "Doktor göğsünüzde bir kesi açacak. Biraz bile hareket ederseniz tehlikeli olacaktır."

"O zaman kımıldamam. Kımıldamayacağım. Devam et. Yap şunu!"

Böyle saçma bir fikri duyunca ürperdim. Tıbbi gözlemlerinin bile bu ameliyatı izleyecek gücü olup olmadığına şüpheliydim.

Hemşire tekrar konuştu, "Ama efendim, kıpırdamasanız bile canınız yanacak. Bu tırnak kesmeye benzemez."

Bunun üzerine bir an Kontese'in gözleri kocaman açıldı. Sakinliğini yeniden kazandı ve net bir sesle sordu. "Ameliyatı Doktor Takamine yapıyor, değil mi?"

"Evet. Ancak Doktor Takamine de ameliyatı acısız bir şekilde yapamaz."

"Yapsın. Acımayacak."

O sırada Takamine ilk kez müdahale etti. "Efendim, ameliyatınız kolay olmayacak. Kasları kesip kemiğinizi kazımamız gerekecek. Bize kısa bir süre müsaade edin."

Böyle bir ameliyata hiçbir insanın dayanamayacağı barizdi. Ancak Kontese hâlâ hiç etkilenmiş görünmüyordu.

"Bunun farkındayım. Ama hiç umurumda değil."

Kont acıyla konuştu. "En sonunda hastalığı aklını etkilemiş."

“Belki ameliyatı başka bir güne ertelemeliyiz,” diye önerdi Baron. “Bu arada onu ikna edebiliriz.”

Kont öneriyi hemen kabul etti – tıpkı odadaki herkes gibi. Sadece Takamine bu öneriye sıcak bakmıyordu. “Ameliyat daha fazla bekleyemez! Buradaki sorun şu ki, bu hastalığı çok hafife alıyorsunuz. Tüm bu konuşmalar birer bahanedir ibaret. Hemşireler, onu ameliyat masasında tutun!”

Doktorun emri üzerine hemşirelerin beşi de hızla Kontes’in etrafını sardı ve kollarıyla bacaklarını masaya sabitledi. Onların görevi, doktorun emirlerini sorgulamadan itaat etmek ve hiçbir duygunun aralarına girmesine izin vermemektir.

“Aya! Bana yardım et!” Kontes cılız bir nefesle bağırdı.

Kontes’in çırpınışına kayıtsız kalamayan hizmetçi kız hemşireleri durdurmak için ileri atıldı. Ancak bir an sonra Kontes’e dönerek yumuşak bir sesle konuştu. “Lütfen, sadece biraz müsaade edin. Lütfen efendim, biraz sabredemez misiniz?”

Kontes’in yüzü küle döndü. “Sen de mi? Tamam o zaman devam edin! İyileşsem bile eninde sonunda öleceğim. Beni aynen bu şekilde ameliyat edin!” İnce beyaz elini göğsüne götürdü ve kimonosunu hafifçe açarak göğsünü açığa çıkardı.

“Ölsem bile acımayacak! Bir santim bile kıpırdamayacağım. Devam et. Kes beni!”

Bundan sonra artık hiçbir şeyin onu ikna edemeyeceği ifadesinden belliydi. Onun bu gururlu ve cesur tutumu odadakilere ağır geldi. Kimse tek kelime edemedi. Boğuk bir öksürük sesi bile duyulmadı.

Durum karşısında hâlâ soğuk bir taş gibi hareketsiz kalan Takamine, çevik bir şekilde sandalyesinden kalktı.

“Hemşire, neşter.”

“Ne?” Hemşire bir an tereddüt etti ve gözleri büyüdü.

Hepimiz şaşkınlıkla seyrederken başka bir asistan steril neşteri aceleyle Takamine’ye uzatırken gözlerinin içine baktı. Takamine neşteri aldı ve birkaç hızlı adımla ameliyat masasına yöneldi.

Hemşire gergin bir şekilde sordu. “Doktor, emin misiniz?”

“Evet.”

“O zaman Kontes’i sabit tutmak için elimizden geleni yapacağız.”

Takamine, hemşireyi durdurmak için elini kaldırdı. “Buna gerek olmayacak.” Sözü bitirir bitirmez hastanın önlüğünü hızla açtı.

Kontes bu ani hareketle birden kollarını önünde kavuşturdu ve omuzlarını tuttu. Takamine, artık her şeye gücü yeten kutsal bir varlığa dönüşmüştü. Sanki yemin ediyormuş gibi ciddi bir sesle Kontes’e hitaben konuştu. “Madam, tüm sorumluluğu alıyorum. Ameliyata devam etmeme izin verin lütfen.”

Kontes tek kelimeyle yanıtladı, “Tamam.” Kollarını indirdi. Yanakları kül renginden kırmızıya dönmüştü. Çıplak göğsünün üzerinde duran bıçağa aldırmandan doğrudan Takamine’ye bakıyordu.

O an, beyaz karlara kırmızı bir kış eriği düşmüşçesine pürüzsüz kan damlası göğsünden aşağı aktı ve beyaz hastane giysisine bulaştı. Kontes’in al yanakları solgun renklerine geri döndü. Biraz önceki soğukkanlı hâli burada bitmiş görünüyordu.

Olan olmuştu. Takamine, tek bir hareketini bile boşa harcamadan insanüstü bir hızla çalışıyordu. Hizmetçiler-

den ameliyata katılan doktora kadar odadaki hiç kimsenin tek kelime edecek zamanı yoktu. Kontes'i göğsü yarılırken kimisi titredi, kimisi gözlerini kapattı ve kimisi de gözlerini kaçırdı. O an vücudumdan soğuk bir ürperti geçti.

Birkaç saniye sonra neşter kemiği bulduğunda ameliyat en kritik noktadaydı. Bu noktada, neredeyse son yirmi gündür yatakta yan dönemeyen Kontes'ten derin bir "Ah" duyuldu. Aniden masadan doğruldu ve Takamine'nin sağ kolunu iki eliyle kavradı.

"Acın mı var?" diye sordu doktor.

"Hayır, çünkü sensin. Sen!"

Kontes geri çekildi ve gözlerini tavana dikti. Bir süre sonra soğuk, korkunç bakışlarını Takamine'nin yüzüne sabitledi. "Ama bunu bilmen mümkün değil."

O an Takamine'nin elinden neşteri aldı ve göğsünün hemen altına sapladı. Yüzü kül rengine dönen Takamine kekeleyerek, "Hiç unutmadım!" dedi.

Onun bu sesi, nefesi ve yakışıklı suratı...

Kontes'in yüzünde masum bir gülümseme belirdi. Takamine'nin elini bıraktı ve dudaklarının rengi solarken başı yastığa geri düştü. O anda ikisi tamamen yalnızdı; ne yeryüzünden ne cennetten ne toplumun ne de başka bir ruhun varlığından haberdarlardı.

2

Dokuz Yıl Önce

Takamine o zamanlar hâlâ tıp fakültesinde öğrenciydi. Bir gün birlikte Koşıkava Botanik Bahçesi'nde yürüyüş yapmaya karar verdik. O gün mayısın beşiydi ve açelyalar

çiçek açmıştı. Kol kola, kokulu otların arasından, göletin etrafında yetişen salkımları seyrederek dolaşıyorduk.

Açelyalarla kaplı küçük bir tepeye tırmanmak için yöneldiğimizde, karşı taraftan bir grup gezginin geldiğini gördük. Batı tarzı bir takım elbise giymiş ve silindir şapka takmış bıyıklı bir adam önden ilerliyordu. Muhtemelen soylu bir ailenin arabacısıydı. Ardından her biri birer şemsiye taşıyan üç kadın adamı takip ediyordu. Kadınların arkasından da tekrar ilk adamla aynı giyinmiş başka bir arabacı geliyordu. Kadınlar yaklaştıkça ipeğin pürüzsüz, gevşek hışırtısını duyabiliyordunuz ve yanımızdan geçtiklerinde Takamine etkilenmişçesine gözlerini onlardan alamamıştı.

“Şunu gördün mü?” diye sordum.

“Evet, gördüm.” Başını sallayarak cevaplamıştı.

Açelyaları görmek için tepeye tırmanmıştık. Çiçekler güzel ve parlaktı ancak az önce gördüğümüz kadınlar kadar zarif değildiler.

Muhtemelen tüccar olan iki genç adam yakındaki bir bankta oturuyorlardı. İstemedi konuşmalarına kulak misafiri olduk.

Biri diğerine seslendi, “Hey, Kiçi. Ne gündü ama!”

“Arada bir senin sözünü dinlediğime memnunum. İyi ki Asakusa’ya gitmeyip buraya geldik.”

“Üçü de çok güzeldi. Sence hangisi evli, hangisi bekârdı?”

“Saçı farklı yapılmış olan evli olmalı.”

“Saçlarını ya da kıyafetlerini kim takar? Zaten bizi aşıyorlar.”

“Peki ya genç olan? Biraz daha hoş bir şeyler giyinebilirdi, öyle değil mi?”

“Belki de dikkat çekmek istemiyordur. Ortadakini gördün mü? O en güzeliydi.”

“Ne giymişti? Hatırlıyor musun?”

“Leylak rengi bir şey.”

“Tüm söyleyebileceğin bu mu? ‘Leylak rengi bir şey’ mi? Daha dikkatli olmalıydın. Fark etmemen imkânsız.”

“Ama o an sersemlemiştim. Sürekli, yukarıya, yüzlerine bakamadım.”

“Demek tüm o zaman boyunca belden aşağılarına baktın, öyle mi?”

“O pis zihnini temizle. Seni aptal! Öyle hızlı baktım ki hiçbir şey göremedim.”

“Nasıl yürüdüklerini bile göremedin değil mi? Ayakları sanki yere değmiyor gibiydi. Sis in içinden süzülüler. Bir kadının kimononun içinde yürümesinin özel yanını şimdi anlıyorum. O kadar zariftiler ki, sıradan kadınlar nasıl onları taklit etmeye çalışabilir?”

“Bu kadar sert sözler kullanma.”

“Sert ama doğru. Hatırlıyor musun, Konpira Tapınağı’da üç yıl boyunca hiçbir fahişeye gitmeyeceğime yemin etmiştim. Eh, sözümü tutamadım. Beni korusun diye hâlâ o nazarlığı koruyorum ama geceleri genelevlere gidiyorum. Neyse ki henüz cezalandırılmadım. Ama şimdi umut var. O fahişelerle geçirdiğim zamanın ne anlamı var ki? Onlar cazibeleriyle seni baştan çıkarır. Ama aslen ne onlar? Çöp sadece! Sürünen kurtçuklar!”

“Ah, hadi ama.”

“Hayır, ciddiğim. Düşünsene, iki elleri var. İki ayakları üzerinde duruyorlar. İnce ipek giyiyorlar. Hatta şemsiye bile taşıyorlar. Dış görünüşlerine bakıp da gerçek kadın, hatta

leydi olduklarını düşünürsün. Peki ya bugün gördüğümüz üç kadınla karşılaştığında onlar gerçekte ne? Pisler, aşırı derecede kirliler! Onlara kadın demek bile midemi bulandırıyor.”

“Bunu söylemek korkunç ama belki de bir açıdan haklısın. Ben de her güzel yüze kanıyorum ama bugün tamamen arındım. Baştan başlıyorum! Artık herhangi bir kadına kanmayacağım.”

“O zaman asla bir hayatın olmayacak. İçlerinden birinin gerçekten seninle ilgileneceğini mi düşünüyorsun? ‘Ah, Genkiçi, lütfen.’”

“Hey, kes şunu!”

“Diyelim ki içlerinden biri seninle ilgilendi. Ne yaparsın?”

“Muhtemelen kaçırım.”

“Sen de mi?”

“Demek istediğin, sen de—”

“Kesinlikle kaçardım.”

Takamine ve ben birbirimize baktık, ikimiz de tek kelime etmedik. Sonunda, “Biraz daha yürüyelim mi?” diye teklif ettim.

Oturduğumuz banktan kalktık ve ilerledik. İki genç adamı geride bıraktığımızda Takamine artık kendini tutamadı, “O iki adamın gerçek güzellik karşısında nasıl etkilendiğini gördün mü? İşte bu senin sanatın için harika bir konu. Üzerinde çalışman gereken şey bu!”

Ressam olduğum için etkilenmişim gerçekten de. Parkın ilerisinde, büyük bir kafur ağacının gölgesinde süzülen leylak ipek kumaşı görüyordum. Park kapılarının dışında,

buzlu cam pencereleri olan, iki iri atın çektiği büyükçe bir araba duruyordu. Yanında üç arabacı dinleniyordu.

Sonraki dokuz yıl boyunca, hastanedeki olaya kadar, Takamine onun hakkında hiçbir şey söylemedi, bana bile. Geçmiş ve toplumdaki konumu göz önünde bulundurulduğunda, iyi bir evlilik yapabiliyordu. Buna rağmen hiç evlenmedi. Hatta kendiyile ilgili konularda öğrencilik günlerinden bu yana daha katı hâle geldi. Uzun uzun anlatmaya gerek yok. Mezarları farklı yerlerde olsa da –biri Aoyama'nın tepelerinde, diğeri şehir merkezinde, Yanaka'da– Kontes ve Doktor Takamine aynı gün birbirini ardına öldüler.

Dünyadaki tüm din bilginlerine soruyorum: Bu iki sevgilinin suçlu bulunup cennete girmeleri engellenmeli mi?

(1895)

KOYA DAĞI'NDAKİ KUTSAL ADAM

I

“Karargâhın hazırladığı haritaya bir daha bakmanın pek yararı olmayacağını biliyordum. Ama yol gittikçe zorlaşmıştı ve kimonomun kollarını sıyrarak güneş ışınlarından el değmeyecek kadar ısınmış haritayı çıkardım.

“Hida ve Şinşu arasındaki vadilerde yolumu arıyordum, sapa bir yerdeydim. Gölgesinde dinlenebileceğim bir ağaç bile yoktu. Her iki tarafta da dik bir şekilde yükselen dağlar, sanki elimle onlara dokunabilirmişim gibi önümde uzanıyordu. Dağların her biri tepesi bir sonrakinin üzerine yükseldiğinden ne kuş ne de bulut vardı görünürde.

“Yeryüzü ve gökyüzü arasında tek başıma durdum, sazlardan yapılmış şapkamın altında haritayı incelerken yakan öğle güneşinin kristal ışınları etrafımı beyaz beyaz ışılatıyordu.”